

Auschwitz

Aquests dies de febrer del 2005 s'han fet diverses commemoracions (60 anys) dels desastres que es van contemplar a la fi de la segona guerra mundial, sobretot els dels camps de concentració (i d'extermini) que el règim nazi havia instal·lat en diversos punts del seu breu imperi. I vet aquí que un dels motius d'aquestes commemoracions, es diu, és el de conservar-ne la memòria perquè les monstruositats que s'hi cometeren no es tornin a repetir mai més.

Intent, ben intencionat, però inútil com avui dia, tristament, podem afirmar. Vet aquí que al llarg d'aquest 60 anys, els que som grans, hem vist una sèrie llarga de desastres similars: a Uganda, al Sudan, a Kosovo, a Bòsnia, a Txetxènia, a Israel, a l'Amèrica Llatina, i avui a Irak, per no dir sinó els més representatius. I són desastres amb moltes víctimes, incomputables, i plens de detalls horripilants. I la memòria no ens ha servit per evitar-ho. I segurament no ho farà en l'esdevenidor. Perquè quan es descontrolen els sentiments i les aberracions humanes, pot esdevenir-se tot, sense recordar-nos del passat. Mireu com els historiadors ens expliquen antigues carnisseries i que avui no ens han servit per evitar-ne de noves. Us en cito alguns exemples -n'hi ha tants!- triats a l'atzar:

Recordeu les croades; van acabar malament, els francs foren expulsats d'aquell regne llatí de Jerusalem, i de mala manera. Abul Fida, cronista musulmà de l'època, explica, així, com el soldat Qalaun va prendre (26-4-1289) la ciutat de Trípoli (avui coneguda per Tarabulus, a la costa nord del Líban) amb aquests termes: "Els habitants fugiren cap al port; pocs pogueren embarcar-se; la major part dels homes foren morts, les dones i els infants convertits en esclaus. Quan va acabar de matar, arrasà la ciutat fins als fonaments; prop de la ciutat

hi havia un illot on es trobava l'església de Sant Tomàs: una multitud enorme s'hi havia refugiat. Els musulmans es precipitaren al mar a cavall i aconseguiren d'arribar-hi fins i tot nedant. Tots els homes que s'hi trobaven foren degollats. Vaig voler anar-hi algun temps després i el vaig trobar ple de cadàvers en putrefacció". Aquest exemple esgarriós pel que fa al bàndol musulmà té els seus equivalents a l'altre costat: tots sabem que la presa de Jerusalem pels croats (15-7-1099) havia estat feta en un bany de sang, tants eren els pobres habitants de la ciutat conquistada que foren degollats.

Un altre exemple, la revolta dels moriscs a Las Alpujarras (1568-1570), sud-est d'Andalusia. El germanastre del rei Felip II, don Juan de Austria, acabà amb aquesta revolta i, després, els moriscs foren dispersats per altres zones d'Espanya (a Sevilla, la Manxa, Extremadura, Castella i, fins i tot, a Galícia). El cronista Luis del Màrmol Carvajal escriu sobre l'assalt del poble de Galera per les tropes castellanes: "... els soldats, amb les escales que els enemics tenien per anar d'uns terrats als altres, varen pujar-hi i se n'apoderaren; foradaren els sostres de les cases, els arcabussaven i guanyaren la vila pam a pam fins acorralar més de dos mil moros... Tots foren morts, perquè encara que es rendissin, Juan de Austria no va voler que en deixessin amb vida cap d'ells; i tots els carrers, cases i places varen quedar plenes de cossos de moros morts, i passaren de dos mil quatre-cents els homes lluitadors que moriren a ganivetades aquest dia."

I bé, podria anar posant exemples, tant a Orient com a Occident, tant de fa segles com en dies recents. Ningú, quan es creu que pot destrossar l'enemic, quan es creu fort, no deixa de ser implacable, salvatge, carnisser. I aquest és el mal, creure's fort, creure's superior; ja sigui superior en

L'oli d'oliva verge i verge extra

Producte distribuït per Comercial Ronçana d'Oli

Telf. 639 34 57 80

93 844 80 75

E-Mail: olibaeza@teleline.es